

**STAR
WARS**[™]

ЗАВРЪЩАНЕТО НА ДЖЕДАИТЕ

ВНИМАВАЙ СЪС СИЛАТА НА ТЪМНАТА СТРАНА

ОРИГИНАЛЕН ПЕРЕРАЗКАЗ НА
МЕЖДУЗВЕЗДНИ ВОЙНИ: ЗАВРЪЩАНЕТО НА ДЖЕДАИТЕ

ТОМ ЕНГЪЛБЕРГЕР

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Beware The Power of the Dark Side*

Copyright © & TM 2015 Lucasfilms Ltd.

Вътрешни илюстрации Ralph McQuarrie and Joe Johnson

Илюстрации на корицата *Khoo Ho*

www.starwars.com

Превод Александър Маринов

Редактор Стоян Меретев

Коректор Таня Симсонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2015

ISBN 978-954-27-1526-9

*Тази книга е посветена на земните, но невероятни
членове на 501-вия бунтовнически легион!*

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

ПРОДЪЛЖИ НАТАТЪК И пропусни това, за да се отправиш директно към двореца на Джаба с R2-D2 и Си Трипио. Винаги можеш да се върнеш по-късно...

Еха, човече... Дворецът на Джаба! Невероятно! Най-страхотното нещо на света! След камерата за боклук в „Нова надежда“ и атаката на АТ-АТ в „Империята отвърща на удара“, миноките и Стражата на Императора, Ниен Нунб и Ландо, които управляват „Сокола“, и Хан и Чуи, които управляват „Сокола“, Оби-Уан, който се бие с Грийвс, и Файвс в настъпление, както и всяка сцена с Йода...

Просто има толкова неща в „Междувъзвездни войни“,

които да обожаваш! Искаше ми се да натъпча възможно най-много от тях в тази книга и да ти подаря една история, преливаща от невероятни детайли: Кой живее в носа на Джаба? Какво каза Мон Мотма на Лея? Как еуоките убиха шурмоваците?

Освен това историята бе залята с уточняващи бележки, които също можеш да пропуснеш, ако бързаш.

„Междузвездни войни“ е нещо важно за мен и ми се щеше да напиша книга за останалите, които се чувстват по този начин.

Джордж Лукас и огромни екипи от невероятни хора създадоха този страхотен филм, когато бях дете. Изгледах го и се влюбих в него. *Наистина* се влюбих в него.

Сега зависи от мен (с помощта на малък екип страхотни хора като моя редактор Томас Паласиос) да ти разкажа история, която най-вероятно вече знаеш.

Не всяка история си заслужава да бъде прочетена, ако вече знаеш какъв е краят ѝ.

Но с тази история си заслужава.

Тази история е последната надежда на бунтовниците. Тя е подлостите на Джаба и героизмът на еуоките. Тя

е принцеса Лея, която се шмугва между дърветата със своя спидер. Тя е последните мъдри думи на Йода. Тя е извратената усмивка на Императора. Тя е *ZAP-ZAP, SCREEESH* и *KAPOW!* Също така е и *yub nub* и свирка на клаксон и *WHHHHRRRRRUUGGG!*

Чаках три години, за да видя тази история на големия екран, когато бях дете, а след това си купих и екшън фигурките и картите (червеното тесте), след което чаках видеото да се появи след години. Почувствах се изумително да го преразкажа като възрастен.

Историята е „Междузвездни войни: Завръщането на джедаите“.

А това е моята версия. Надявам се да ти хареса.

ТОМ ЕНГЪЛБЕРГЕР

Много отдавна в една далечна, далечна Галактика...

*Люк Скайуокър се е завърнал на
родната си планета Татуин в
опит да спаси своя приятел
Хан Соло от
лапите на коварния престъпник
Джаба Хътянина.*

*Люк дори не подозира, че
ГАЛАКТИЧЕСКАТА ИМПЕРИЯ е започнала
тайно строежа на нова
военна космическа станция,
далеч по-мощна от първата
страховита Звезда на смъртта.*

*При завършването си това чудовищно
оръжие ще се превърне в символ на неизбеж-
ната гибел
на малката група бунтовници,
борещи се за завръщането на свободата
в Галактиката...*

ДВОРЕЦЪТ
НА ДЖАБА

ПЪРВА ГЛАВА

В КОЯТО ДВА РОБОТА БРОДЯТ ПРЕЗ БЕЗКРАЙНА ПУСТИНЯ

БЕЗКРАЙНА ПУСТИНЯ.

Два робота.

Два робота бродят през безкрайна пустиня.

Не се страхувай, читателю! Ще стане по-интересно!

Просто не всички разкази започват с взрив. Или с нападение на уампа, в този ред на мисли.

Важното е в каква посока ще тръгне разказът, а в нашия случай той се движи към един могъщ взрив, а след него – към един още по-могъщ, придружен от цял куп по-малки експлозии, имплозии, огнени кълба, сблъсъци, трясъци, битки със светлинни мечове и злокобни мрачни мълнии между тях.

Възможно е описваните събития вече да са ти известни. Ако е така, знаеш, че търпението ти ще бъде възнаградено подобаващо, щом преминем през пустинята.

Затова – да продължаваме да бродим!

Два робота... безкрайна пустиня... бродят, бродят, бродят...

Впрочем пустинята наистина е безкрайна: заема цялата планета. Дори да обикаляш наоколо цяла вечност, няма да се натъкнеш на нищо друго, освен пясък... поне докато някой – или нещо – не изскочи иззад някоя дюна и не те погълне.

Нашите смели герои обаче продължават напред в изпепеляващата жега на двете слънца на Татуин. Те са дроиди. Нещо като роботи, но по-добри от тях.

Единият е златист, висок и ходи на два крака като човек. Другият е бял и нисък, с три крака, множество малки, разгъваеми ръчички и сребристо кубе, което се върти наоколо и му позволява да държи всичко под око.

Двамата са преминали заедно през много приключения и са се справили с много изпитания, затова сега

крачат през опасната пустиня, без да се страхуват и да се оплакват.

Така де, оплакват се, но по малко.

– Никога няма да стигнем, R2 – говори високият, Си-Трипио¹. – Сервомоторите ми вече са задръстени с пясък! Ставите ми скоро ще откажат!

– *Пиу-бр-р-р-р* – отвърща ниският, R2-D2; не можем да сме сигурни какво точно е казал, но звучи успокоително.

– Почти сме стигнали?! – тросва се Трипио. – Откъде го измисли? Нямах никаква представа къде се намираме. Обикаляме от цяла вечност!

– *Тийт-ту-рум!*

– Движим се по път? Какъв път? Никога досега не съм виждал подобен „път“!

Навремето тук наистина е имало път. Водел е до един манастир през морето от дюни. Въпреки че днес, в ерата на наземните спидери и суборбиталните аерокатери, пътят е изоставен и запуснат, той все още води до същото място... само че там отдавна няма манастир.

¹ Си-Трипио е дроид-протоколчик, проектиран за лека служба в комфортна среда. Въпреки това при изработката му на Тагуин преди много години е получил специални модификации, за да бъде устойчив на пясъка и жегите на планетата. Спътникът му, R2-D2, е дроид-астромеханик, проектиран да издържа на почти всичко.

Точно обратното: Там е едно от най-скверните места на цялата планета... манастирът в момента служи за свърталище на междугалактическият престъпен главатар Джаба Хътянина.

Накрая дроидите преминават покрай група оголени скали и съзират в далечината двореца на Джаба. Релето за облекчение на Трипио загрява за миг, но режимът му за самосъхранение отново се включва.

– Обречени сме!

– *Тр-р-руит!* – малкият дроид отново звучи успокояващо.

– Разбира се, че се тревожа – сопва се Трипио². – Ти също би трябвало да се тревожиш! Бедният Ландо Калризиян така и не се върна от това ужасно място!

– *Бр-р-р* – този път тонът на R2 не е толкова уверен.

– Ако ти разкажа и половината от това, което знам за Джаба Хътянина, платките ти просто ще направят късо!

Сянката на сградата пада върху им. През пътя зад тях бързо се стрелва малко създание с дванадесет

² Всъщност за Трипио се знае, че прекалява с оплакването. Но не и този път. Този път той дори подценява ужасите, които ги чакат. R2-D2 пък знае доста, но е решил за момента да не казва много.

крака. То обаче не е достатъчно бързо!

Оказва се, че една от оголените скали изобщо не е скала, а пустинен хищник. Той мигновено разтваря огромна, осеяна със зъби уста, изстрелва дългия си език и улавя, схрусква и глътва създанието – с всичките му дванадесет крака.

След това затваря пастта си, зарива се в пясъка и се слива с невинната групичка скали в очакване на следващата си жертва.

Джаба също е в очакване: на нашите роботизирани герои.

ВТОРА ГЛАВА

В КОЯТО СЕ ЗАПОЗНАВАМЕ С ДЖАБА

ДЖАБА ХЪТЯНИНА Е огромен, злонравен космически плужек.

И като всеки плужек сам по себе си е доста безпомощен. Има малки ръчички, няма крака, не разполага с броня, нито с оръжие.

Така де, все пак има едно оръжие – своя ум.

Ум, подъл и покварен дори според хътянските стандарти. Джаба се е издигнал до върха – или е стигнал до дъното, в зависимост от гледната точка, – воден единствено от собствената си алчност.

Като най-страховития престъпен главатар в Галактиката, той може да си позволи да наеме когото си пожелае: контрабандисти, крадци, ловци на глави и

цяла орда от подобните на прасета бойци³, охраняващи двореца му.

А понеже плужеците обичат да се крият под камъни, Джаба е избрал мрачно, влажно място за своя дворец. По-приветливите помещения в него напомнят тъмница, а самата тъмница... не може да бъде описана.

Дворецът е същинска крепост. Скрит е толкова дълбоко под дюните, че самата пустиня предлага предостатъчна защита. И въпреки това по заповед на Джаба старият манастир е бил укрепен до лудост от специалисти по отбраната.

Да... коравосърдечният престъпник е намерил идеалното скривалище, в което да пропълзи, за да се отдаде на слюзестите си наслади, примлясквайки над натрупаните с коварство съкровища.

За последното от тях му се е наложило да плати солидно състояние на хитрия ловец на глави Боба Фет. Съкровището е Хан Соло.

Соло вече е прочут като герой от Бунтовническия алианс, но до неотдавна е използвал бързия си косми-

³ След като представили на Джаба сметката за своите услуги, тези бойци станали първите му пленници и така и не успели да избягат иззад дебелите стени и безмилостните капани, изобретени от самите тях.

чески кораб, „Хилядолетният сокол“, за контрабанда, а не за борба за свобода.

Преди време Хан и неговият помощник-капитан – внушително, космато ууки на име Чубака – загазили и се наложило да изхвърлят „подправките“, които возели. За зла беда доста от незаконния товар бил принадлежност на Джаба. Новината за случилото се хич не се поправила на престъпния главатар.

Соло не успял да изплати стойността на „подправките“ и си платил по друг начин: След залавянето си от безсърдечния ловец на глави Боба Фет бил запечатан в блок от карбонит: процес, който го запазил жив, но замразен за неопределено време.

Именно в това състояние стои – или по-скоро виси – в момента на стената на тронната зала на Джаба: протегнал безпомощно ръце напред, с изкривено от ужас лице, с уста, скована посред вик от болка. Ако това зависи от Джаба, Соло ще остане така завинаги.

А от Джаба зависи *всичко*.

При вида на застиналия в агония Соло той се

изпълва с огромно удоволствие. Обикновено страданията на жертвата свършват твърде бързо. Така обаче Джаба може да се наслади на болката на капитана бавно и продължително.

Разплут в безопасност в мрачната си бърлога, плужекът се тъпче на воля със забранени, още живи храни и облизва оскъдно облечените си робини-танцьорки, затрупан с ласкателства от своите наемници, лакеи, слуги и мазници.

Случи ли се да се изтощи от уморителните усилия по ръководенето на престъпната си империя, той просто обръща противните си оранжеви очи към Соло и си намира нов повод да се изкикоти злокобно.

А когато Джаба се разкикоти *истински* – щом нещо му се стори наистина смешно, – и най-изпечените престъпници в подножието на трона му потръпват вътрешно.

ТРЕТА ГЛАВА

В КОЯТО ДРОИДИТЕ ЧУКАТ НА ВРАТАТА НА ДЖАБА

И ТАКА, МОЖЕМ ЛИ да виним Трипио, че се колебае дали да почука на вратата на страховитата сграда?

– R2... сигурен ли си, че това е мястото?

– *Бр-ж-жт.*

– Е, тогава по-добре да почукам.

Той потропва лекичко с металните си пръсти по колосалната стоманена порта. Тя е толкова масивна, че за да те чуят, трябва да хлопнеш отгоре ѝ с гаморейска бойна брадва.

– Изглежда, няма никого, R2. Да се връщаме да кажем на господаря Люк.

– *ТЕЙ ЧУТА ХХАТ ЮДД!* – изскърцва злобен

металически глас.

Той, разбира се, не принадлежи на R2. Разнася се от колонката под електронното око, монтирано в края на дълъг механичен прът. Той се е появил току-що през малък отвор във вратата.

Окото се навира доста нелюбезно в Трипио.

– Боже милостиви! – възкликва дроидът.

След това се опомня. Програмиран е за дроид-протоколчик и владее шест милиона езика, така че може да се представи:

– *Си-Трипиоуа бо Арту-Дитууа.*

Той посочва R2, а окото се извива и го инспектира.

– *Ей тута одд мишчка Джаба ду Хът.*

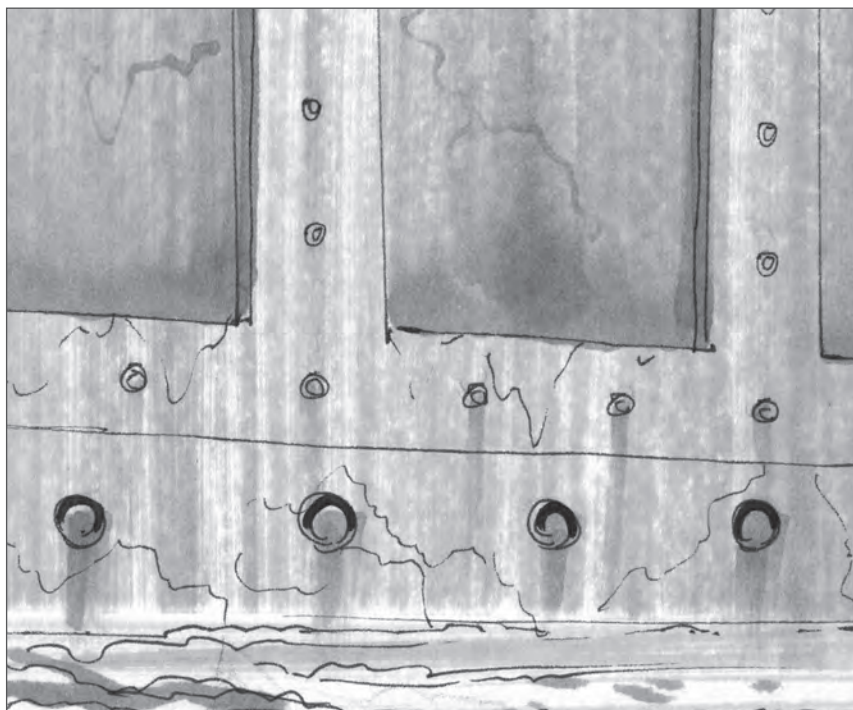
Окото отново се стрелва към Трипио, след което се шумгува през отвора със стържещ смях и вратичката му се затваря с трясък.

– Не мисля, че ще ни пуснат, R2. По-добре да...

– *Бр-р-р...* – започва R2, но бива прекъснат от оглушителен грохот.

Масивната порта бавно се издига нагоре. Зад нея цари плътен мрак.

R2 поглежда Трипио. Трипио поглежда R2. Мал-

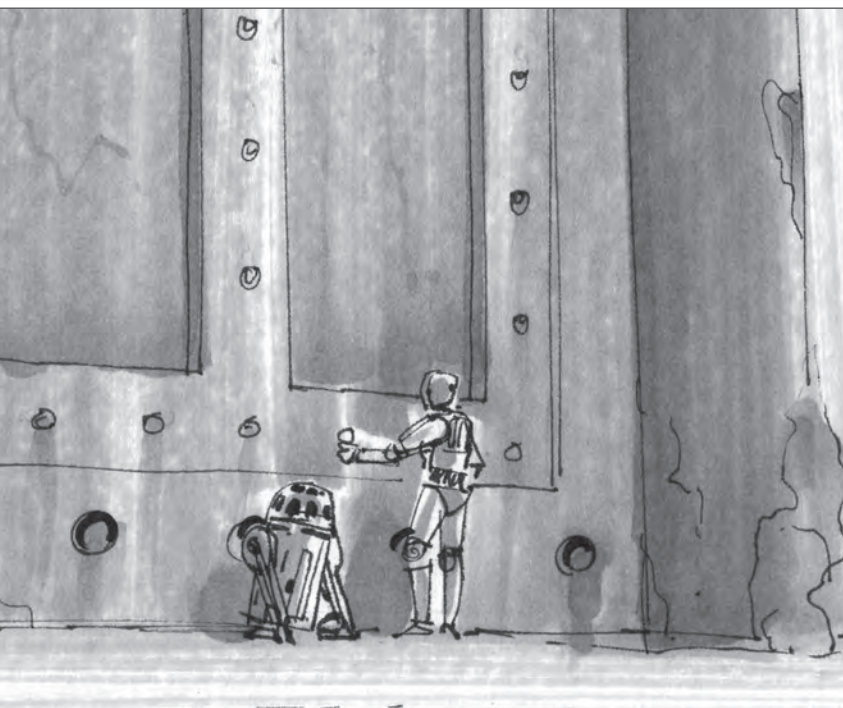

кият дроид забръмчава и поема навътре в мрака.

– R2, чакай! – умолява го Трипио. – R2, убеден съм, че е по-разумно да обмислим какво да правим!

Някъде в стените обаче несмазаните зъбни колела и макари се завъртат обратно и огромната порта започва да се спуска.

Какъв избор има Трипио? Трябва да побърза и да влезе, или да остане навън, сам в безкрайната пустиня.

Накрая той пристъпва в мрака.

– Ох, R2! R2, почакай ме! – вика Трипио.

Зад него портата продължава да се спуска със стържене, докато накрая се разнася мощен грохот...

БУ-У-УХ-ХР-Р-РФ-Ф-ФР-Р-РТ

...и тя се затваря.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В КОЯТО СЕ РАЗКРИВА ЕДИН ПЛАН

ДВА ДРОИДА СРЕЩУ замък, пълен с безмилостни главорези и гигантски космически плужек, по-свируп и от тях? Нищо чудно, ако се питаш що за безумие е това.

Е, *действително* е безумие, но не е чак толкова отчайващо. Всъщност са два дроида, трима души и едно ууки срещу замък, пълен с безмилостни главорези и гигантски космически плужек, по-свируп и от тях. (За да бъдем обективни, освен тях в мазето има и чудовище, но за него ще кажем по-късно.)

И защо са избрали подобен подход? Защо не връхлетят с оръдията на космическите си кораби, лазерните си оръжия, арбамагнета на уукито и протонните тор-

педа и не изпепелят всичко наоколо?

Не, не, не! Да не забравяме, че това е *спасителна* мисия.

Това, което спира приятелите на Соло, е, че трябва да го измъкнат от бърлогата на Джаба жив.

С помощта на бунтовническата флота биха могли да изравняват това място със земята... но така биха отнели и живота на Хан Соло. Карбонитът е здрав материал, но не чак толкова.

Бунтовниците биха могли да нападнат и по суша... Но обсадата на укрепленията на Джаба под купищата му оръжие би била кървава, едва ли не малка война.

Освен това армията и флотата на бунтовниците са жизнено необходими за несекващата битка срещу злата Империя, която дори в момента крои планове за сразяването им⁴ и установяването на ужасяващ нов ред в Галактиката.

Не... въпреки че Хан Соло е рискувал живота си за бунтовническата кауза, тя не може да рискува своя за него.

⁴ Съжалявам, но трябва да призная, че планът за сразяването на бунтовниците е изключително добър. Ще кажем повече за това по-нататък...

Така че най-близките му приятели:
верният, космат Чубака,
не толкова верният Ландо Калризиян,
фермерчето, превърнало се в космически пилот,
Люк Скайуокър
и принцесата бунтовник Лея Органа
трябва да измислят по-добър план.

Изключително рискован, страшно опасен план с огромна вероятност за провал и нищожни шансове да не се обърка. Толкова нищожни, че Трипио никога не би се съгласил да бъде част от него.

Затова никой не му го е разкрил.

А сега, след като портата се е затръшнала зад него, е твърде късно да се откаже.

ПЕТА ГЛАВА

В КОЯТО ДРОИДИТЕ БИВАТ ПОСРЕЩНАТИ В ДВОРЕЦА

ЕЛЕКТРОННИТЕ ОЧИ НА дроидите мигновено се приспособяват към тъмнината и гледката, която се разкрива пред тях, е толкова стряскаща, че дори R2 подсвирва тревожно.

Пред тях с поклащане се изправят двама гаморейци – подобните на прасета грубияни, които охраняват двореца на Джаба. Гаморейците са примитивна раса, чийто представители никога не биха успели да напуснат планетата си сами. След откриването им обаче те процъфтяват⁵ навсякъде в Галактиката, където

⁵ Въпреки че получават добро заплащане от Джаба за услугите си, те продължават да живеят примитивно и простовато. Тълпят се заедно в мърлява яма, рядко сменят смрадливите си дрехи и не бършат непрестанно бликащата от зурлите си слуз. Използват всяка свободна минута, за да лъскаат грубите си доспехи и да точат стряскащите си бойни брадви.

мускулите се ценят повече от мозъка, а насилието е по-ценно от разума.

Дори подобни зверове стават жертва на скуката, а са изминали дни – може би цяла седмица, – откакто са ги повикали, за да наскат на парчета един от гостите на Джаба. Сега обаче миниатюрните им очички святкат въодушевено.

Двата дроида може да предизвикат някакво оживление. А оживлението обикновено завършва със сеч! Така че пазачите на драго сърце приветстват новодошлите в двореца. Разбира се, щастието им се изразява в ръмжене и ненужно ръчкане на дроидите пред тях.

– Ох, майчице! Ох! О, не!

Трипио далеч не иска да причинява оживление. Мечтата му е да си тръгне от тук възможно най-бързо.

– Просто предай съобщението на господаря Люк и да се махаме! – заръчва той на R2.

Малкият дроид обаче знае, че е недопустимо да повери съобщението на безмозъчните буци.

В този миг се появява нещо по-ужасно и от гамореец...

Туай' лекът⁶ на име Биб Фортуна... противен, змиеок интригант, който се смята за заместник на Джаба.

– *Ди Уаннга Уанга!* – изгъргорва Фортуна на хътянски.

– Боже мили – изпъшква Трипио. – *Ди Уана Уауага!* Носим... носим съобщение за вашия господар, Джаба Хътянина.

– *Тийт-чък-чик-шрак* – добавя R2.

– И дар – превежда Трипио по навик, след което се извърта към R2: – Дар? Какъв дар?

Щом чува думата „дар“, Фортуна също свежда очи към R2. Дали пък дарът не може да остане за него самия, мисли си той.

– *Нее Джаба смущага. Менега чааде подаранга...* – проронва той тихо.

„Няма нужда пазачите да научават за това – мисли си той. – Ако не вдигам шум, ще спестя информацията и на Джаба.“

Малкият дроид обаче започва да писука и цвърчи

⁶ Не мисли, че всички туай'леки са противни. Всъщност някои се смятат за доста приятна гледка. Но животът, подчинен на злото, прави човека грозен; този туай'лек е отдал изцяло живота си на злото и се е превърнал в изключително грозно създание: Напомня червей със зъби, подутини на челото и изключително гнусни пипала, стърчащи от върха на покритата му с беда, пепелява кожа глава.

и вдига ужасна врява.

– Казва, че имаме изрични указания да го предадем лично на Джаба – обяснява Трипио.

Високият златист дроид не само е неприятен, а е и доста гласовит, установява Фортуна с досада. Гаморейците са чули твърде много и дори са се стълпили около тях – или за да са сигурни, че Джаба ще получи подаръка си, или за да се докопат и те до част от него. Фортуна не се интересува кое от двете, затова посочва дроидите и излайва:

– *Нудд чаа.*

После се понася към нисък, сводест коридор, от който се носи зловоние. За свой късмет дроидите не могат да го подушат, но сензорите и химическите им рецептори им подсказват, че навлизат в отблъскваща, мръсна, воняща дупка.

– R2, имам лошо предчувствие – проронва Трипио, докато свиневидните пазачи ги бутат напред.